

Η απεικόνιση της μουσικής στη νεοελληνική τέχνη

/ Πεμπτούσια

Η απεικόνιση της μουσικής στη νεοελληνική τέχνη ακολουθεί τις ιδιομορφίες που χαρακτηρίζουν την εξέλιξη της τελευταίας τους δύο τελευταίους αιώνες με επιπλέον δυσκολίες τις ιδιαιτερότητες που πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη στην απόδοση των μουσικών οργάνων (πρότυπο, σχέση του δημιουργού με τη μουσική, απαιτήσεις του θέματος κτλ.).

Η σύγχρονη ελληνική τέχνη έχει λιγότερη από δύο αιώνες ζωή (ίδρυση ελληνικού κράτους 1830). Σε μια Ευρώπη όπου επικρατούσε ο κλασικισμός και ο ρομαντισμός, η αναβίωση της αρχαιότητας για τη νέα Ελλάδα ήταν επιπλέον ο ιδεολογικός προσανατολισμός που καθορίστηκε από τις Μεγάλες Δυνάμεις: βασιλέας των Ελλήνων ορίστηκε το 1832 ο νεαρός Όθωνας, γιος του Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας, του πιο θερμού φιλέλληνα και αρχαιολάτρη μονάρχη της Ευρώπης. Μαζί με τον Όθωνα ήρθε στην Αθήνα μια μεγάλη ομάδα ξένων

δημιουργών, ιδίως Βαυαρών, που μεταφύτευσαν στην Ελλάδα τον ακαδημαϊσμό και προώθησαν τη σύνδεσή της με το αρχαιοελληνικό παρελθόν. Έλληνες καλλιτέχνες πήγαν για σπουδές στο Μόναχο, ιδίως στο δεύτερο μισό του 19ου αι. και οι περισσότεροι σπούδασαν στην Ακαδημία του. Στα τέλη του 19ου αι. ο συμβολισμός εισαγόμενος από την Ευρώπη (Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία) φέρνει μια νέα αναβίωση της τέχνης της αρχαιότητας, που ενσωματώνεται και βρίσκει πρόσφορο έδαφος στη νεοελληνική τέχνη (όψιμος Γύζης, Παρθένης, Αριστεύς κ.ά.).

Η στροφή στο Βυζάντιο και στην παράδοση των καλλιτεχνών της λεγόμενης Γενιάς του '30 θα κινήσει το ενδιαφέρον για το ελληνικό παρελθόν σε εποχές μεταγενέστερες από την αρχαιότητα. Η απεικόνιση μουσικών οργάνων, μουσικών σκηνών σε έργα νεοελληνικής τέχνης δεν έχει ερευνηθεί σχεδόν καθόλου. Αποτελεί ένα ενδιαφέρον πεδίο για την κατανόηση της αντίληψης και αντιμετώπισης της μουσικής ως ένα κομμάτι του παρελθόντος που εντάσσεται στο παρόν, αλλά και μια άποψη ιδιαίτερα σημαντική και υποστηρικτική σε θέματα ερμηνείας και κατανόησης της νεοελληνικής τέχνης.